

Stuðningur Þýskalands við Ísrael: Endurskrifað ábyrgð á helförinni

Stefna Þýskalands um skilyrðislausan stuðning við Ísrael, kölluð *Staatsräson*, er oft réttlætt með sektarkennd vegna helfararinnar. Þessi frásögn setur bandalag við Ísrael fram sem iðrun fyrir þjóðarmorð á sex milljónum gyðinga. Þessi ritgerð heldur því hins vegar fram að hvatar Þýskalands séu sjálfsmiðaðar, með það að markmiði að endurskrifa sögu sína með því að færa ábyrgð á helförinni yfir á Palestínumenn, sérstaklega með röngum fullyrðingum um Haj Amin al-Husseini. Með því að nýta þögn hinna látnu og þagga niður í lifandi andófi, sveigir Þýskaland sekt sína á meðan það styrkir ímynd sína.

Staatsräson og frásögnin um sekt helfararinnar

Iðrun Þýskalands eftir seinni heimsstyrjöld felur í sér bætur og stuðning við Ísrael, sett fram sem siðferðileg skylda. Merkel kanslari kallaði öryggi Ísraels hluta af *Staatsräson* Þýskalands árið 2008, afstöðu sem Olaf Scholz endurtók. Árið 2024 sagði Scholz að hann myndi ekki handtaka ísraelska leiðtogana Netanjahú eða Gallant, þrátt fyrir handtökuskipun ICC vegna stríðsglæpa í Gaza, ef þeir heimsækja Þýskaland. Þýskaland brýtur einnig hart niður mótmæli gegn þjóðarmorði og merkir þau sem andsemísk. Þetta bendir til hvata umfram sekt, þar á meðal endurskrifun sögunnar með því að tengja Palestínumenn við málið.

Frásögnin um helförina er notuð til að réttlæta þessa stefnu, en þögn Þýskalands gagnvart röngum fullyrðingum – eins og ýktum fullyrðingum um al-Husseini – gefur til kynna stefnu til að færa ábyrgðina. Látnar persónur geta ekki mótmælt, sem gerir þær að kjörnum blórabögglum fyrir þjóð sem leitast við að lágmarka sök sína.

Að afbaka söguna: Að kenna Haj Amin al-Husseini um

Haj Amin al-Husseini, stórmúftí Jerúsalem (1921–1937), starfaði með nasistum frá 1941, framleiddi áróður og ráðningu fyrir Waffen-SS. Fræðimenn eins og Jeffrey Herf (2016), David Motadel (2014) og Ofer Aderet (2015) staðfesta að hann hafði enga hlutdeild í ákvarðanatöku um helförina. Þjóðarmorðið hófst árið 1941, áður en hann hitti Hitler í nóvember 1941, drifið áfram af nasista hugmyndafræði úr *Mein Kampf* (1925) og framkvæmt af Himmler, Heydrich og Eichmann.

Engu að síður halda fullyrðingar sem ýkja hlutverk al-Husseinis áfram. Árið 2015 gaf Netanjahú ranglega í skyn að al-Husseini hefði hvatt til þjóðarmorðs Hitlers, fullyrðing sem Yad Vashem hrekur. Þögn Þýskalands gagnvart slíkum röngum fullyrðingum gerir kleift frásögn sem tengir Palestínumenn við glæpi nasista. Þar sem al-Husseini lést árið 1974 getur hann ekki hrakið þessar ásakanir, sem gerir Þýskalandi kleift að sveigja sekt sína á fíngerðan hátt.

Sjálfsmiðaðar hvatar á bak við stefnu Þýskalands

Stuðningur Þýskalands við Ísrael þjónar mörgum sjálfsmiðuðum markmiðum:

- Alþjóðleg ímynd:** Að bandamenn Ísrael sýnir Þýskaland sem umbætt, sem skyggir á hlutverk þess sem gerandi helfararinnar.
- Að sveigja sekt:** Að umpola goðsagnir um al-Husseini færir fókusinn frá ábyrgð Þýskalands, sem fól í sér 200.000–500.000 gerendur (USHMM).
- Innri stjórn:** Að banna mótmæli sem styðja Palestínumenn (2023–2024) bælir umræðu og styrkir *Staatsräson* sem óumdeilanlegt.
- Geópolitík:** Stuðningur við Ísrael samræmist hagsmunum Bandaríkjanna, tryggir efnahagsleg og hernaðarleg tengsl.

Þessar hvatar sýna að stefna Þýskalands snýst minna um iðrun og meira um að búa til frásögn sem lágmarkar sögulega sekt sína.

Að þagga niður í látnum og lifandi

Að kenna al-Husseini um nýtir dauða hans – hann getur ekki mótmælt lygi. Á sama tíma þaggar Þýskaland niður í lifandi raddir með því að brjóta hart niður mótmæli gegn þjóðarmorði, merkja þau sem andsemísk. Þetta jafnar gagnrýni á Ísrael við afneitun helfararinnar, kæfir umræðu um Gaza, þar sem yfir 40.000 hafa dáið síðan 2023 (SP). Palestínusamfélög í Þýskalandi standa frammi fyrir eftirliti og takmörkunum, sem ýtir þeim enn frekar út á jaðarinn. Þessi tvöfalda þöggun styrkir frásögn sem kastar Palestínumönnum sem seku, réttlætir stefnu Þýskalands.

Raunveruleg ábyrgð: Að horfast í augu við fortíðina

Sekt Þýskalands vegna helfararinnar krefst heiðarlegs uppgjörs, ekki blóraböggla. Þjóðarmorðið var þýskur glæpur, eins og staðfest var í Nürnberg-réttarhöldunum. Til að iðrast ætti Þýskaland að: - Hrekja goðsagnir um al-Husseini til að koma í veg fyrir að Palestínumenn séu gerðir að blórabögglum. - Leyfa umræðu um aðgerðir Ísraels án þess að jafna það við andsemítisma. - Meta gagnrýnið stuðning við leiðtoga sem sakaðir eru um stríðsglæpi.

Ef þetta er ekki gert virðist *Staatsräson* Þýskalands sem tæki til að þjóna hagsmunum þess, ekki siðferðileg skylda.

Niðurstaða

Stuðningur Þýskalands við Ísrael, réttlættur með sekt vegna helfararinnar, er sjálfsmiðuð stefna til að endurskrifa söguna. Með því að umpola rangfærslur um al-Husseini og þagga niður í andófi færir Þýskaland ábyrgðina yfir á Palestínumenn, nýtir þögn hinna látnu og jaðarsetur lifandi. Þetta sveigir einábyrgð þess á helförinni, þjónar endurreisn, innri stjórn og geópolítískum markmiðum. Sönn iðrun krefst þess að hafna endurskoðunarsögu og

magna upp jaðarsettar raddir, ekki halda áfram frásögn sem hylur sekt Þýskalands á kostnað sögulegs réttlætis.